

Kiss Benedek

Sült tökön, tökmagon

Mintha lenne választásod,
mintha lenne alternatíva.
Mintha nem őszült volna meg a Föld,
mintha lenne még más, mint e „mintha”.

Mintha tudnál még magot vetni
huppogó tavaszi szántásokon.
Mintha kiteleltél volna
sárga sült tökön, tökmagon.

Mintha a szent Karácsony is
nem ordasok órája lenne.
Mintha a valótól, amit megélsz,
nem szállna éjszaka a szemedre.

Mintha lenne még föltámadás,
jövőbe vivő függőhíd, bár rozoga.
Rovod csak köreid, de ahova mennél,
életedben már nem érsz oda.

Mintha nem őszült volna meg a Föld,
mintha lenne más, mint a „mintha”.
De azért járd csak az utadat,
ha már nincs alternatíva.

Ötven évvel ezelőtt

Feleségemnek

Ötven évvel ezelőtt –
ó, Istenem,
ötven éve!

Ragyogott a Nap,
sikálta a sok cseréptetőt,
fogtam a kezed,
az „igenhez”-hez így vezettelek
ötven évvel ezelőtt.

Ötven éve már,
hogy fogom a kezed,
az életembe így vezettelek,
hogy sorsomnak sorsosa légy,
s hogy lettél,
köszönöm neked,
s hogy máig nem elég,
még ma sem elég,
s hogy örömeimben, bánatokban
osztozom veled.

Ötven évvel ezelőtt
kinyitottuk egymás szent misekönyvét,
s te beleírtad az én nevemet,
s én beleírtam a neved,
hogy kettőnknek könnyebben lehet
az egy kurta élet öröklét,
igaz öröklétben élhettem veled
az egy kurta életet,
napjaim minden örömét, könnyét,
s hogy sorsomnak sorsosa lettél,
hogy lettél,
köszönöm most neked.

Köszönöm szíved alól a gyermekeket,
kik huncutul néznek ma ránk,
s azt rebegik:
édesanyánk! édesapánk!

aminél szebb szó nem is lehet,
csak az, hogy úgy szerettél,
s mindétig úgy szerettelek,
hogy házam, hazám, mindenem lettél –
köszönöm szíved alól a gyermekeket.

Sebeket is kaptál –
ó, mennyit megsebeztelek,
s kaptam én is
villámló sebeket,
de kiforrtá mind a napi öröklét,
te engem szenvedtél,
én téged szenvedtelek,
de szivárvány vontá be egüinket mindég,
szerencsém voltál mindújra, s lettem
mindújra a te szerencséd –
ó, Istenem,
ez így meddig lehet,
meddig tart még a Föld,
s leszünk még menyegzős termeiben
két királyi vendég,
ó, Istenem,
ez még így, meddig lehet?
Meddig tud kristály részeinek
bennünket a fortyogó Mindenség?

Ki létrejött,
mint ahogy létrejöttünk veled,
öleli rögvest,
tudom, tudom,
a mindent takaró, felhőfoszlányos nemlét,
leszünk, mint elfoszló emlék,
leszünk, míg megtart az emlékezet,
s leszünk por, mint ahogy nemrég,
de Istenem,
ó, Istenem,
ha lehet, hogyha lehet,
nem még!

...Ötven évvel ezelőtt,
ó, Istenem,
ötven esztendeje...